

Puheenjohtajalta

Minulla on unelma. Unelmani on, että meitä Pyhäkoulun Ystäviä olisi iso, aktiivinen joukko, joka tukisi toisiaan ja puhuisi pyhäkoulun puolesta. Unelmoin, että meitä olisi sen verran paljon eri puolilla Suomea, että voisimme silloin tällöin järjestää tapaamisia eri seurakunnissa ja vaihtaa kuulumisia ja ideoita.

Unelmani on, että toisiamme tukien osaisimme vastata niille, jotka sanovat että lapsen on myöhemmin saatava itse päättää, mihin uskoo; että kristillinen kasvatusta on aivopesua.

Me haluamme antaa lapsillemme turvaa, parasta turvaa, minkä tiedämme. Psalmien sanoin: ”Herra, sinä olet meidän turvamme polvesta polveen” ja ”Me emme salaa niitä lapsiltamme vaan kerromme tulevillekin polville Herran voimasta, Herran teosta, ihmeistä, joita hän on tehnyt” (Psalmi 90:1 ja 78:4). Kirjoitan tätä Pyhäinpäivän aikaan. Sukupolvien ketju ja paikkani siinä puhuttelee minua, kun sytytän kynttilän äitini haudalle sekä isovanhempiani ajatellen muualle siunattujen muistomerkillä. Muistelen, kuinka äitini rakasti kesää, aurinkoa ja lämmintä, ja minulle on tärkeää saada ajatella ”sen suven suloisuutta... kun kerran kaikki uutta on maassa autuuden”. En voi tietää, missä edeltämenneet ovat, mutta Raamatusta luen, että meille on valmistettu sija, että on paikka jossa kyöneleitä ei ole, ja tämän toivon näköalan haluan lapsilleni välittää, kertoa että näin minä uskon.

Sukupolvien ketjuun tunnen vahvasti liittyväni myös silloin, kun itsenäisyyspäivää viettäessämme väkevästi veisaamme Jumala ompi linnamme. Tai kun tuota virttä veisaa Herättäjäjuhille kokoontunut seuraväki. Silloin olen kiitollinen kórttitáideistáni, jotka varmasti ovat rukoilleet meidän tulevien polvien puolesta. ”Se sana seisoo vahvana”, sen tahdon lasteni aistivan.

Ja siksi minulla on unelma, että pyhäkoulu eläisi ja voisi hyvin. Pyhäkoulussa lapsi saa jo vaikkapa ihan vauvana tulla lähelle alttaria ja aloittaa siinä yhdessä meidän opettajien kanssa tätä ihmettelyn tietä, ikiaikojen Jumalaan turvaten.

Kolmen vuoden kuluttua Pyhäkoulun Ystävät ry täyttää yhdistyksenä kaksikymmentä vuotta. Missä lienemme silloin? Vuonna 1993, kun yhdistystä perustettiin, kuten usein sitä ennen ja sen jälkeen, on pyhäkoulun kanssa kipuillu, mietitty sen asemaa ja tulevaisuutta. Kaiken kipuillon keskellä kuulemme kuitenkin vuodesta toiseen ihania uutisia siitä, kuinka pyhäkouluissa ympäri maata kokoonnutaan yhteen, ystävystytään ja koetaan siunauksen ja oppimisen hetkiä. Pyhäkoulu elää ja sitä tarvitaan! Nyt olemme kuulleet jopa viestejä siitä, kuinka jossain vanhemmat ovat alkaneet kysellä, missä on pyhäkoulu; he haluavat viedä lapsensa pyhäkouluun. Yhdistyksemme SPY on saanut nimilyhenteensä Suomen Pyhäkouluyhdistykseltä. 1800-luvun lopussa on Pyhäkouluyhdistyksen tehtäviksi mainittu mm. pyhäkoulutyön harrastuksen herättäminen, uusien koulujen perustamisen edistäminen, työntekijöiden välisten yhteyksien luonti ja toiminnan kehittäminen ja yhtenäistäminen. Toivon, että meidän yhdistyksemme toimisi näitä samoja päämääriä tavoitellen.

Kiitos Sinulle jäsenemme, että olet mukana pyhäkoulun asialla! Olisi mukavaa saada näihin kirjeisiimme terveisiä myös teiltä jäseniltä. Kerro siis kokemuksiasi, ideoitasi ja myös toivomuksiasi yhdistykselle. Voit lähettää niitä sähköpostilla: eija.pakkala (at) kolumbus.fi tai kirjeenä osoitteeseen: Seurakuntien Lapsityön Keskus, Anita Ahtiainen, Itälahdenkatu 27 A, 00210 Helsinki.

Eija Pakkala
SPY:n hallituksen puheenjohtaja, pyhäkoulunopettaja